

Tu se je nenadoma razjeknil vrisk iz dna doline, se dvigal po bregovih in koj za njim še drugi, tretji.

Jelka se je zdramila, zganila. Saj ni vasi tam doli globoko, saj ni ljudi! Ali ni to neznanec, ki ga je tako hladno, tako tuje gledala, dasi je bil ves tako mikaven? Zakaj ni bila prijaznejša ž njim, zabavnejša? Ali ga ni odbila, v tem prvem srečanju, ko ga je morda privedlo gori v hribe tiho, molčeče nagnjenje?

V trenutku pa se je spomnila županovega sina in njegove opazke in zdelo se ji je, da jo šele zdaj prav razume.

Zdrznila se je. Ali ni ravno istega govorila Seljanova, s svojimi brezkrvnimi, a tako neizprosniimi ustnami? In kaj bi rekla tovarišica sedaj, če bi videla te misli? Ali bi ne dejala, da se boji za njo, razdvojeno?

Jelka je stala vrh grebena, ki se je na desni še nekoliko vzpenjal, preprežen z mladimi njivami. Na strmini je rastla skupina smrek in izza njih se je risala potemnevajoča streha z nizkim zvonikom.

Spredaj je ždela globoka dolina, kot val, gladka in brez drevja, ter se dvigala na nasprotni strani z mirnim, strmim pobočjem, ki se je razvijalo v visok hrbet, prevlečen s temnim borovim pasom.

Zapad je bil tam in je ostro rdel v zarezah borovih vrhov. Jelka je stala in zrla: kakor bi prišla v daljni zarji mlada, zdrava žena, se poigravala z detetom v naročju, ga prižela k sebi, silno in tesno, poljubila še enkrat in položila v zibelko, sklanjaje se nad njo s srečnim, čudolepim nasmehljajem...

Jelka je stala nepremična in zrla s tihimi očmi, nebo pa je ugašalo, med cvetočim drevjem se je kradel večer.

Goriške trte.

Pili ste naše vino in bili veseli,
da bi ves svet objeli.

Še ga boste,
ko obrodimo nove grozde,
a takrat
porečete samó bratu brat!

Kri,
ki vam jo damo, bo pijača novih dni!

Joža Lovrenčič.

